

Bemærkninger til lovforslaget

Tjenestemandslovens § 16 lyder således:

»Stk. 1. En tjenestemand kan efter ansøgning fritages for at overtage et borgerligt eller kommunalt ombud, når vedkommende minister finder det påkrævet af hensyn til tjenestens forsvarlige udførelse.

Stk. 2. Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen fastsætter de nærmere regler for, i hvilket omfang eventuelle udgifter til tjenestens udførelse under en tjenestemand's fraværelse som følge af et borgerligt eller kommunalt ombud kan afholdes af forvaltningen.«

I medfør heraf har økonomiministeren udstedt den som bilag til nærværende lovforslag optrykte bekendtgørelse nr. 215 af 31. maj 1972. På grundlag heraf oppebærer offentligt ansatte folketingsmedlemmer i reglen en betydelig ekstra indkomst uden at udføre noget arbejde for vedkommende styrelse. Derudover kan man avancere fra for eksempel at være læreraspirant i 1950 til højere stillinger såsom for eksempel overlærer, uden at man i de mellemliggende år bestiller noget i skolevæsenet.

Endvidere favoriseres offentligt ansatte, der kommer i kommunalbestyrelser, fremfor andre kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Urimeligheden heri er skrigende i forhold til den måde, man behandler folk i det private erhvervsliv, hvis stillinger og/eller virksomheder ofte ødelægges, når de skal passe folkevalgte hverv.

Som et eksempel på, hvordan reglen fungerer, kan nævnes, at Lolland-Falsters Folketidende i december 1977 interviewede en lokal folketingsmand, som i 1949 var blevet ansat som læreraspirant ved et kommunalt skolevæsen. I 1950 blev han indvalgt i folketinget og har derefter uafbrudt siden haft sæde i folketinget, bortset fra nogle få sommermåneder – hvor han holdt ferie – i 1953. Den pågældende er igennem alle disse mange år avanceret op igennem graderne til overlærer uden at undervise en eneste time, og han har fået en betydelig del af tjenestemandslønnen udbetalt oven i, hvad han har tjent på sine politiske hverv.

Bladet spørger ham nu, om det kan tænkes, at han vender tilbage til skolen, og han svarer:

»Nej, dér kommer jeg aldrig mere. Det ville være synd. For børnene – og for mig. Jeg har været ude af kontakt med skolen alt for længe, jeg kender ikke de moderne undervisningsmetoder. Jeg ville være en handicappet at sætte bag et kateder.«

Fremskridtspartiet har derfor den 30. oktober 1974, den 28. januar 1975 og den 22. oktober 1975 fremsat forslag i folketinget om, at den nuværende ordning skal ophøre (se Folketingstidende 1974-75, 1. samling, forhandlingerne sp. 1166 og tillæg A sp. 1425, Folketingstidende 1974-75, 2. samling, forhandlingerne sp. 99 og 3736, samt tillæg A sp. 441 og Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 431, 2369 og 9450, tillæg A sp. 1121, samt tillæg B sp. 1089).

Hver gang er forslaget blevet stemt ned af de andre partier, som jo har en majoritet af offentligt ansatte blandt deres medlemmer.

Da fremskridtspartiet altså ikke kunne komme igennem med sine forslag ved direkte forhandlinger i folketingssalen, skrev gruppen den 6. maj 1976 til folketingets præsidium og bad det om at gøre noget ved det mislige forhold.

Da der intet kom ud af denne henvendelse trods rykkere, genfremsatte fremskridtspartiet forslaget om at ophæve dobbeltaflønningen den 13. april 1977 (se Folketingstidende 1976-77, 2. samling, forhandlingerne sp. 1810 og 4551, samt tillæg A sp. 4441).

Partiet mødte stadig kulde fra de andre partier.

Da pressen begyndte at beskæftige sig med Lysholt Hansen-sagen – som ved alle de tidligere lejligheder havde været inddraget under fremskridtspartiets argumentation – fandt Karl Skytte åbenbart fremskridtspartiets henvendelse af 6. maj 1976 frem, og i begyndelsen af 1978 erklærede han derefter over for pressen, at præsidiet arbejdede med sagen dog uden på nogen måde at røbe den ovenfor anførte baggrund for det.

Som følge af dagspressens fortjenstfulde indsats i Lysholt Hansen-sagen skete der den 10. januar